

Arrest

nr. 137 736 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 mei 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 2 augustus 2010 een visumaanvraag type D in, in functie van de echtgenote K.Y. die in het bezit is van een F-kaart. Dit visum wordt toegekend op 13 januari 2011.

Op 24 maart diende de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de A-kaart die zij verkreeg.

Op 16 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

o de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980. om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de gegevens van het dossier blijkt tevens dat de echtgenote van betrokkene ocmw-steun had aangevraagd, doch zij nam er afstand toen zij vernam dat het verblijf van betrokkene en deze van de zoon in het gedrang kwamen. Het gezin heeft momenteel geen inkomen.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsban, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele of sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

Betrokkene heeft een cursus Nederlands gevolgd van 40 lestijden, doch spreekt bijna nog geen Nederlands. De echtgenote K. spreekt geen Nederlands. Wat betreft de integratie in de Belgische maatschappij kan er niet voorgelegd worden, zij zeggen dat ze wel goedendag knikken naar de Belgische burens.

Betrokkene schreef zich op 19.01.2012 in bij de VDAB als werkzoekende.

Het gezin heeft momenteel geen inkomen

Hebben het voorbije jaar slechts 3 maanden gewerkt.

Op aandringen van het gemeentebestuur hebben betrokkene en zijn echtgenote zich ingeschreven bij de VDAB. Geen uitzicht op werk.

Geen enkel bewijs dat zij actief op zoek zijn naar werk. Heeft nog een dochter in Turkije.

Betrokkene heeft nog familie in het buitenland.

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 14.02.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan één jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 57 jaar in Turkije, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Te Brussel op 16.05.2012

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“I.Eerste middel: Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950)

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artike 1¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken³.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn echtgenote woont (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.2. Samen met de verwerende partij dient er te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een einde kan stellen aan het verblijfsrecht indien de vreemdeling niet meer voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet.. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de vervoegde echtgenote niet meer beschikt over voldoende stabiele en toereikende inkomsten in toepassing van artikel 10, § 2 en § 5 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat de echtgenote OCMW-steun had aangevraagd en er slechts afstand van nam toen ze vernam dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij en hun zoon dreigde verloren te gaan. Voorts werden er geen inkomsten aangetoond.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862), wat in casu geenszins het geval is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de belangen van de verzoekende partij en het gezin zijn afgewogen en er rekening is gehouden met de proportionaliteit van de genomen maatregelen en ook met het verblijf van het gezin in het Rijk en in het herkomstland.

Voor zover verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM omdat zij van oordeel is dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt, dient de Raad samen met de verwerende partij op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Alleszins houdt artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduimd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting

inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in de artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekende partij toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar gezin te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekende partij voldoet aan de in artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Voorts blijkt niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij met de echtgenote het gezinsleven niet kan verder zetten in Turkije. Er wordt niet aangetoond dat het verzetten van het gezinsleven in Turkije bijzondere moeilijkheden geeft. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat deze rekening heeft gehouden met het gezin van de verzoekende partij nu deze erop wijst dat de verzoekende partij slechts recentelijk verblijft in het Rijk, er geen of nauwelijks aanwijzingen bestaan van een integratie in het Rijk, de verzoekende partij nog een dochter heeft in het herkomstland alwaar zij 57 jaar verbleef zodat de opgebouwde banden en sociale relaties in het Rijk niet kunnen vergeleken worden met het langdurige verblijf in het herkomstland. Zoals uit de verdere bespreking van de middelen zal blijken, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig is genomen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Het tweede middel luidt als volgt:

“II. Tweede middel : Schending van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging

Voort wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd I I I I

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, zijn familiale, culturele sociale bindingen met België, zijn huwelijk sedert 1983 met Y. K.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.4. De Raad dient vooreerst op te merken dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Bovendien laat de verzoekende partij na aan te duiden of te tonen hoe het horen de bestreden beslissing had vermogen te wijzigen. In de bespreking van het derde middel wordt nagegaan of het determinerend motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de verzoekende partij niet bewijst nog te voldoen aan de bepalingen van de artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet correct is, wat het geval blijkt te zijn. Dit motief is afdoende en wordt niet weerlegd. Bovendien werd de verzoekende partij schriftelijk uitgenodigd om gehoord te worden en werden de volgende vragen gesteld:

“Voor verder onderzoek van het dossier vragen wij om betrokkene op te roepen naar uw bureau. De betrokkene dient zich aan te melden binnen een termijn van 10 dagen.

Tevens vragen wij om aan uw bevoegde diensten te vragen om Y., M. H. volgende vragen te stellen:

- de bestaansmiddelen: werkt betrokkene of heeft hij / zij gewerkt en zo ja, gedurende welke periode (bewijs)?*
 - is er een reële mogelijkheid tot tewerkstelling?*
 - Is betrokkene of de echtgenote actief op zoek naar werk ? Zijn er hiervan bewijzen?*
 - andere gunstige of ongunstige opmerkingen vanwege uw diensten (bv. Openbare orde)?*
 - hoelang verblijft betrokkene in België?*
 - heeft betrokkene familie in het buitenland?*
 - is betrokkene geïntegreerd in de Belgische maatschappij? Hoe? Zijn er hiervan bewijzen?*
 - heeft betrokkene nog sociale of culturele banden met het land van herkomst?*
 - heeft betrokkene andere gezinsleden die bij hem /haar inwonen? Indien ja, hoe hecht is de band met deze perso(n)en(en)?*
 - Schoolresultaten kind Y. Y.. “*
- Gelieve ons zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van de antwoorden.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat er uitgebreid tijd werd genomen om de verzoekende partij toe te laten de vragen te beantwoorden en er weinig of niets werd voorgelegd om de intentie tot integratie aan te tonen, de verzoekende partij en de echtgenote geen inkomen hebben, er geen uitzicht op werk was, geen bewijs voorligt dat ze actief werk zoeken, er geen aanwijzingen zijn dat ze de openbare orde zouden schenden, de dochter van de verzoekende partij in Turkije woont, de verzoekende partij in het Rijk verblijft sedert 14 februari 2011 en diens echtgenote sedert 11 oktober 2007; de verzoekende partij ingeschreven is bij VZW Leerpunt om Nederlands te leren, alle sociale en culturele banden bestaan met andere Turken, de schoolresultaten van het kind werden overgemaakt en de band in het gezin hecht is. De verzoekende partij heeft aldus de gelegenheid gehad om alle mogelijke argumenten kenbaar te maken. Het hoorrecht is niet geschonden. De verzoekende partij laat dan ook na in dit middel uiteen te zetten op welke (andere) wijze zij de aangehaalde rechtsregels van dit middel als geschonden acht.

Tenslotte wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.5. Het derde middel luidt als volgt:

“III.Derde middel: Schending van de artikelen 10 en 11 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout.

3.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing".

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat geenszins verzoekers verblijf kan ingetrokken worden op basis van het feit dat de vervoegde vreemdeling niet zou beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten.

Dat immers deze intrekkingmogelijkheid niet in een wet of K.B. is voorzien.

Dat verzoeker en zijn echtgenote opmerken dat zij volledig ter goeder trouw zijn en alles in het werk stellen om in België de Nederlandse taal aan te leren en inkomsten uit tewerkstelling te verkrijgen.

Dat verzoeker immers van 13 september 2001 tot 22 maart 2012 Nederlandse taallessen heeft gevolgd. Hij staat echter op de wachtlijst voor de module NT2 Breakthrough 1 {cf. attest leerpunt dd. 4.06.2012, stuk 2}.

Dat verzoeker heeft deelgenomen aan de cursus maatschappelijke oriëntatie van 13.01.2012 tot en met 23.03.2012 {cf. bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, stuk 3}.

Dat derhalve verzoeker alles in het werk stelt om het attest inburgering {zoals overeengekomen in het inburgeringscontract, cf. stuk 4} te behalen.

Dat verzoekers echtgenote wel degelijk alles in het werk stelt om inkomsten uit tewerkstelling te bekomen om derhalve in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien {cf. loonbrieven Y. K., stuk 5}.

Dat verweerder geenszins, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaande voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er derhalve sprake is van schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat immers de vervoegde vreemdeling wel degelijk inkomsten uit tewerkstelling verwerft, waarmee verweerder heeft nagelaten rekening te houden.

3.2

Art. 11 Vw., voorlaatste lid, stelt uitdrukkelijk: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

Dat evenwel verweerder geenszins op een afdoende manier bij het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met verzoekers echtgenote die in België verblijft en met wie hij samen met hun kind in België een hecht gezin vormt.

Dat evenmin verweerder, alvorens over te gaan tot intrekking van verblijf, heeft rekening gehouden met de door verzoeker reeds gevolgde Nederlandse taallessen en de cursus maatschappelijke oriëntatie (cf. stukken 2 en 3).

Dat toch na de eerste Nederlandse taallessen niet kan verwacht worden dat verzoeker reeds de Nederlandse taal spreekt.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoekers echtgenote geen enkel bewijs neerlegt dat zij actief op zoek is naar werk.

Dat verweerder geenszins, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaande voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van schending van de art.10 en 11 Vw. en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat, zoals supra reeds gesteld, de vervoegde vreemdeling wel degelijk inkomsten uit tewerkstelling verwerft en dus werk zoekt, waarmee verweerder heeft nagelaten rekening te houden."

2.6. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Waar verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht opwerpt en meent dat niet afdoende gemotiveerd werd waarom de verzoekende partij niet afdoende een duurzame relatie heeft aangetoond met haar partner, herhaalt de Raad dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom het verblijfsrecht wordt ingetrokken nu de bestreden beslissing verwijst naar artikel 10 van de vreemdelingenwet en stelt dat niet voldoende is aangetoond dat de vervoegde vreemdeling over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit motief vindt overigens steun in het administratief dossier nu er OCMW-steun werd aangevraagd en hiervan slechts afstand werd gedaan toen het gezin vernam dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij en hun zoon in gevaar kwam. Nadat de verzoekende partij gehoord werd, konden er nog steeds geen inkomsten worden voorgelegd en al evenmin een bewijs van het actief zoeken naar werk. Waar de verzoekende partij thans verwijst naar het werk dat werd gevonden, toont zij hiermee niet aan dat deze stabiele regelmatige inkomsten vormen, rekening houdend met de periode van werkloosheid sedert het verblijf van de verzoekende partij en het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat er rekening is gehouden met de opmerking van de verzoekende partij dat de echtgenote zou gaan werken met een interimcontract. Dergelijk contract toont, rekening houdend met het werkverleden nog geen stabiele inkomsten aan, waar de bestreden beslissing op wijst nu deze stelt dat het voorbije jaar slechts drie maanden werd gewerkt.

Voorts kan de redenering van de verzoekende partij als zou er niet voorzien zijn in de wetgeving dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verblijfsrecht kan intrekken, niet gevolgd worden. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat artikel 11, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verblijfsrecht intrekt indien niet meer is voldaan aan de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden, waaronder aldus het hebben van stabiele regelmatige en toereikende inkomsten.

Evenmin is artikel 11 van de vreemdelingenwet, voorlaatste lid geschonden nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze rekening hield met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het herkomstland. Ook werd rekening gehouden met de taalcursus die de verzoekende partij volgt en vereist de bestreden beslissing geenszins, wat de verzoekende partij schijnt te suggereren, dat deze al Nederlands spreekt. De bestreden beslissing heeft rekening gehouden met het geheel van de elementen die door de verzoekende partij zijn voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing nadat de verzoekende partij werd gehoord. De bestreden beslissing stelt immers: *"Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele of sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:*

Betrokkene heeft een cursus Nederlands gevolgd van 40 lestijden, doch spreekt bijna nog geen Nederlands. De echtgenote K. spreekt geen Nederlands. Wat betreft de integratie in de Belgische maatschappij kan er niet voorgelegd worden, zij zeggen dat ze wel goedendag knikken naar de Belgische bureaus.

Betrokkene schreef zich op 19.01.2012 in bij de VDAB als werkzoekende.

Het gezin heeft momenteel geen inkomen

Hebben het voorbije jaar slechts 3 maanden gewerkt.

Op aandringen van het gemeentebestuur hebben betrokkene en zijn echtgenote zich ingeschreven bij de VDAB. Geen uitzicht op werk.

Geen enkel bewijs dat zij actief op zoek zijn naar werk. Heeft nog een dochter in Turkije.

Betrokkene heeft nog familie in het buitenland.

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 14.02.2011, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan één jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 57 jaar in Turkije, en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, evenmin als het bestaan van een manifeste beoordelingsfout.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN